

stærkt har betonet, at vi skulde virke sammen med den, ganske tilbageviser den Saand, der rækkes ud i en saa vigtig Sag som denne? Hvad jeg dernæst bebrejder den ærede Regjering, er, at den er kommen med en saadan Udtalelse paa dette Trin af Sagen. Jeg skal minde om, at der efter Grundlovens § 53 endnu er mangfoldige Trin, hvorigjennem denne som enhver anden vigtig Sag kan gaa, før det endnu kan vides, hvad Repræsentationens Mening derom er, og naar der er Tale om, at Rigsdagen skal søge at samvirke med Regjeringen, er det Uret af Regjeringen at forhindre den hele Repræsentation fra at komme til at tilkjendegive sin Mening om Sagen. Det er Uret af Regjeringen, at den ikke tillader Repræsentationens to Afdelinger at komme til at prøve, hvorvidt de kunne komme til Enighed om Noget, som de i Forening kunde foreslaa Regjeringen. Først derefter forekommer det mig, at Regjeringen kan træde til og sige, om den overhovedet kan gaa ind paa, hvad man da kommer til at byde den, men det forekommer mig at være usofsvarligt af den Regjering, som gjennem Throntalen optræder formanende til Rigsdagen om at vise Smødekomen, at komme med en saadan afvisende Erklæring lige ved Sagens Begyndelse, om jeg saa maa sige. Ser man nu hen til selve Strids spørgsmaalets Kjærne, maa det endnu mere forundre En, at Nødvendigheden af allerede nu at træde frem paa denne Maade har kunnet paatrænge sig Ministeriet. Striden indskrænker sig jo nu til det Spørgsmaal, om Præstelønningen skal ydes i Korn eller i Penge, idet man fra den modsatte Side har opgivet Modstanden imod, at Lønderne blev indbragne i Statskassen; i selve Regjeringsforlaget er det jo principmæssig sagt, at Lønderne efterhaanden skulle indbrages i Statskassen. Ganske vist er der, som den ærede sidste Læser oplyste, ligesom det ogsaa fra anden Side er fremhævet, og hvad jeg ogsaa ved 1ste Behandling udtalte mig mod, forsøgt at skabe en særegen Stilling for disse Midler, forsaavidt de blive indbragne i Statskassen, men der er dog tillagt Bevillingsmyndigheden fri Raadighed over dem. Naar nu imidlertid Strids spørgsmaalet altsaa er indskrænket til det nævnte Punkt, vil jeg spørge, om det da ikke har kunnet falde Regjeringen ind, at der var en Mellemtung imellem disse to Maader at lønne Præsterne paa? Den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjærving) fandt et Moment, der egentlig er det, som har bevæget mig til at forlange Ordet i denne Sag, nemlig, om man ikke igjen skulde vende tilbage til den gamle Kornberegning. Dette var en Mellemtung mellem Løn blot i Penge og Løn blot i Korn, thi det var en Pengeløn, hvoraf en Del udrededes efter Kornberegning. Har Ministeriet ikke kunnet tænke sig, at der her var en Mulighed for en Overenskomst imellem de stridende Parter, naar Strids spørgsmaalet er blevet indskrænket til dette

ene Punkt? Jeg beklager i høi Grad, at dette ikke er sket, da jeg anser denne Reforms Standsning for at være meget skadelig for mange andre Forhold i Staten, men hvis Gjenneførelse nu udskydes i en ubestemt Fremtid. Uagtet jeg fra Begyndelsen af har været af den Formening, at de Lønninger, der her ere foreslaaede fra Udvalgets Side, ere for høie, kan jeg dog ikke negte, at jeg sætter en saa stor Pris paa, hvad der vil kunne gjenneføres, naar først Lønningsspørgsmaalet er afgjort, at jeg nu maa tiltræde den ærede Ordførers Udtalelse i saa Henseende. Ogsaa jeg vil kunne gaa med til Lønningssatser, som jeg i og for sig ikke egentlig finder at være nødvendige for de vedkommende Embedsmænds egen Skyld, men som maasse kunne være nødvendige som et Offer for at komme til en Ende med denne Sag for deres Vedkommende, som tro at maatte haandhæve en saadan gunstigere Formuessstilling for de vedkommende Embedsmænd. Nu ligger imidlertid hele Sagen hen; der er ikke her aabnet nogen Udvei. Efter min Overtydning vil det Heldigste nu være, at vi saa snart som muligt skaffe denne Sag ud af Verden, og at Regjeringen, hvis den i det Hele skulde komme til at fornemme, at der er en saadan forsonlig Stemning her i Thinget fra begge Sider, som jeg antager, at der er, selv gaar ind paa Overenskomstens Dei, følgende sin egen Advarsel i Throntalen, og forelægger os, om muligt endnu i denne Samling, et Forslag, som kan vinde Tilslutning fra alle Sider. Jeg tror, at det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds, indeløber et Fingerpeg om, hvad det er, der kan tilveiebringe denne Enighed, thi man maa huske paa, at der var et stort Parti her i Thinget, der nødigt opgav Sædberegningen. Paa den anden Side er der en anden Del af Thinget, hvortil den ærede sidste Læser hørte, som i og for sig ikke havde Noget imod at lade den bestaa — han har jo ogsaa viist, at han kunde vende tilbage hertil — men som blot frasalbt den paa Grund af et Hensyn til en ligeligere Lønningssaaede for alle Statens Embedsmænd. — Det kunde ikke falde mig ind at indlade mig paa Enkelthederne i, hvad der nu foreligger, idet jeg nemlig agter at følge Flertallet og at stemme imod de Ændringer, som ere stillede. Naar jeg stemmer for Flertallets Forslag, ligger det naturligvis deri, at jeg ikke kan stemme imod det, da jeg saa ofte har stemt for det, og da det før er vedtaget her i Thinget; men naar Regjeringen saa bestemt har erklæret sig derimod, antager jeg, at dets Vedtagelse bliver betydningsløs. Hvorledes det altsaa end gaar med det private Forslag, tror jeg alligevel det Tidspunkt vil være indtruffet, da Regjeringen maasse efter et Samraad med Udvalget kunde komme til at indtage en anden Stilling, hvis den overhovedet finder det rigtigst. At Regjeringen ikke skulde anse denne Re-